

[Forsvarsministeren.]

slutning til en gradvis afvikling af Christiania.

Under drøftelserne har forsvarsministeriet peget på forskellige muligheder for genhusning af beboerne samt hver gang opfordret dem til at komme med forslag til alternative løsninger. Der er samtidig givet tilsagn om, at ministeriet ville formidle de fornødne kontakter til de berørte myndigheder.

Jeg kan i den forbindelse henvise til, at borgmester A. Wassard senest den 25. januar 1976 til Berlingske Tidende har udtalt, at man i hvert fald godt kan regne med, at der pr. 1. april 1976 i Københavns kommune er boliger nok til alle Christianiabeboere, der har et behov herfor, selv om han ganske vist ikke finder det rimeligt at lade disse beboere gå forud for andre, der står i kø for at få en bedre bolig.

Det vil formentlig være alle bekendt, at der ikke fra beboernes side har været nogen interesse for en sådan fremgangsmåde. Dette standpunkt har de fastholdt, dels under de samtaler, vi har haft med dem, dels gennem udtalelser til presse, radio og tv. Jeg skal i den forbindelse nøjes med at henvise til en udtalelse, som et fremtrædende medlem af Christianias forhandlingsgruppe den 16. januar 1976 fremsatte til Berlingske Tidende:

„Der er jo intet alternativ til Christiania og derfor ikke noget at forhandle om“.

Beboernes holdning til gradvis udflytning fra området dækker desværre også tiden efter 1. april.

Som det formentlig vil være tinget bekendt, har kommunen gennem årene anmodet forsvarsministeriet om at bringe de bygnings-, brand- og sundhedsmæssige forhold på området i orden. Allerede i 1972 bad kommunen 3 gange forsvarsministeriet om at bringe forholdene i lovlig orden i nogle bygninger, hvor der havde været ildløs. Efter den daværende regerings beslutning den 6. marts 1973 om, at de nævnte arealer skulle forblive i forsvarsministeriets eje de første 3 år og der således blev tale om en mere permanent anvendelse af området, skærpede kommunen kravene med hensyn til de bygningsmæssige foranstaltninger.

Forsvarsministeriet har modtaget flere egentlige pålæg fra kommunen i denne sag. De første pålæg, der blev givet i 1973 og

1974, gik ud på at få de bygninger, der anvendtes og fortsat agtedes anvendt til beboelse, lovliggjort. Efter at en arbejdsgruppe, som blev nedsat af den forrige regering, i januar 1975 havde afgivet en rapport om de foranstaltninger, som kommunen anså for absolut nødvendige med henblik på benyttelse af de eksisterende bygninger indtil den 1. april 1976, anmodede forsvarsministeriet den 17. marts 1975 finansudvalget om tilslutning til at anvende 460.000 kr. til gennemførelse af disse foranstaltninger.

Den 23. april 1975 meddelte finansudvalget imidlertid afslag på ansøgningen, hvorefter forsvarsministeriet den 29. april 1975 anmodede kommunen om at overveje, om kravene vedrørende sanering af Christiania eventuelt kunne nedsættes. Kommunen meddelte imidlertid den 7. maj 1975, at de foreslåede foranstaltninger udgjorde de minimumskrav, der må opfyldes, for at kommunen kunne tolerere en fortsættelse af de hidtidige aktiviteter i Christianiaområdet frem til den 1. april 1976. Kommunen meddelte herefter den 10. juli 1975 pålæg om inden for en frist af 2 måneder at gennemføre de nævnte foranstaltninger. Samtidig forbeholdt man sig i givet fald — efter fristens udløb — at kræve rømning af bygninger i Christiania.

Da beboerne selv i løbet af sommeren 1975 havde gennemført flere af de foranstaltninger, som var beskrevet i den omtalte arbejdsgruppes rapport, kunne kommunen den 12. november 1975 efter omstændighederne acceptere forholdene på området indtil den 1. april 1976. Dog krævede man 19 bygninger rømmet og afspærret. Af disse bygninger godkendte kommunen senere 2, den ene efter henstilling fra forsvarsministeriet. Kommunen fastholdt herefter kravet om rømning og afspærring af 17 bygninger, i det væsentlige skure o.lign. Disse bygninger fandt man var uafhjælpeligt dårlige.

Da beboerne ikke efterkom forsvarsministeriets anmodning om udflytning af disse bygninger senest den 26. november 1975, blev der den 30. december 1975 i den anledning indledt en fagedforretning.

På grund af en klage, indgivet til boligministeriet, hvori det blev gjort gældende, at betingelserne for at kræve rømning og afspærring ikke var opfyldt, blev fagedfor-